

Мария Илиева

Скитникът цитираше
Вапцаров!

Петък вечер е.
Делникът прихърква...
Невиждащи очи подпрени
в автобусно ежедневие.
Тръгващо по разписание...
В което аз съм част.
И просто пътник.
Както сме и всичките във времето.
Свободно място...
На него, до прозореца седи
един подпийнал скитник.
Странно!
– очилата са със златни рамки.
Повдигна лапата нагоре
(ръкавът беше скъсан):
– „Наздраве, българи!“
И аз се спрях.
Гласът му беше грапав
Но после кротнах се до него.
Присмех...
Автобусът беше пълен с пътници,
еднакви, като вестници.
Просъкаха очите...
Шепот тих... Излязоха езици.
Като плъхове от дупки
замърдаха очите...
Прилични господа и домакини
се взираха във него...
А той погледна през стъклото,
за нещо кимна,
и после ги разгледа като стадо.
Усмихна се и викна,
(оттечна до тавана):
– Кой от вас ще каже, мили...
Кой е писал:
„Човекът е човек тогава,
когато е на път...“?
Седалките мълчат.
Спогледаха се
стреснато костюмите,
обиците на госпожите,

очилата на чиновници
Замлъгнаха интригите.
Автобусът млъкна,
сякаш спря.
Кондукторът почти оказа се човек!
Отвърна:
– Пеню Пенев!
А скитникът засмя се и го тупна:
– Ех, братле, ще пия и за теб!
Един със куфар, чиста кожа,
го дръпна, тихо съсна:
– Остави го, виждаш че е луд!
Кондукторът въздъхна.
А скитникът помръкна.
Не изпитах страх, а само болка,
дори посегнах към дланта му
и кимнах благодарно...
Промъгвих му:
– Остави ги,
няма кой да чуе твоя глас...
Очите станаха големи.
Залюля се той,
надигна се и каза:
– И да ме убиете,
от мене полза няма,
ще ми вземете опинците съдрани!!!
Доволно се захили с беззъбата уста
и се обърса с opakото на ръкава.
Обърнаха се шлиферите.
Възмутено дадоха му гръб.
А той, разпери дланите към тях
и с блеснал поглед ревна:
– Нощта е черна и зловеща,
но нека бъде ден за вас,
негодници такива...!
И после на седалката се свлече,
със шише ракия и червено вино.
Ръцете му напукани и жълти,
приличаха на старо злато.
Заблестяха във очите ми сълзи,
докато го слушах как примира.
В съня му чувах, как шепти...

Скитникът цитираше Вапцаров...
Седалките се свиха
празни, зли
изпълнени с господа и домакини.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10128>]